

2012. március 1. – csütörtök

A zsoltárok könyve 48,15: Bizony, itt van Isten, a mi Istenünk örökkön örökké, ő vezet minket mindhalálig.

Örömteli bizonyágtétel ez, és olyan tudás, mely nagy biztonságot ad az életben. A kisgyermek számára a világ nem omolhat össze, még a bolygók járása is megfelelő kell legyen, ha ott van az édesanya, édesapa mellette. Egyszerűen nem történhet semmi baj, semmi rossz, mert a világ legnagyobb hatalma, a szülő szerető tekintete vigyázza őt. Talán ezért is mondta Megváltónk, hogy olyanok kell legyünk, mint a gyermekek. Itt a zsoltáros ilyen bizalommal van Isten iránt, szent meggyőződése, hogy jelen van Isten népének életében, nincs olyan helyzet, amikor ne lehetne az ÚRra számítani. Milyen nagy ellentét van ezen bizonyágtétel és a mai életben oly gyakran elhangzó miértek, és „hol van Isten” kérdések között. Ma rohanunk, önmagunkkal vagyunk elfoglalva, e világ mindennapjaiban élünk nagy intenzitással, nehézség idején pedig kérdezzük, hogy hol van Isten. A bibliai korban Isten létében nem kételkedett senki, „csak” az volt a bűne Isten népének, hogy néha azt gondolta, Isten nem figyel rájuk, eltávozott tőlük, nem törődik nyomorúságukkal. A zsoltáros viszont meggyőződéssel állítja, Isten soha nincs távol az övéitől, Ő a mindig jelenlévő. Ha pedig az ÚR velünk van, akkor ki lehet ellenünk, írja az apostol. Hiszem, hogy sok helyzetet egészen másként élnénk meg, de sok helyzetnek más lenne a kimenetele is, ha mindig ennek tudatában lennénk, hogy Isten velünk van életünk minden pillanatában. Adja meg mennyei Atyánk nekünk a mai napon, hogy megízleljük az Ő állandó jelenlétének csodáját, mennyei ajándékát. Tegye Isten ezt a biztonságot, a Vele való közösség áldásait állandóvá, hogy személyes vallomásunkká legyen a zsoltárvers, Isten vezet minket mindhalálig.

2012. március 2. – péntek

Dániel próféta könyve 2,22: Tudja, mi van a sötétségben, és nála lakik a világosság.

Ha azt mondjuk, hogy Isten tökéletes, abban igaz, hogy minden benne van, de az általános fogalmazás miatt nem alkalmazzuk néha ezt az igazságot a részletekre. Ha úgy fogalmazunk, ahogy a Szentírásból azt ismerjük, hogy Isten világosság, akkor ez is alapvető igazság, kijelentés Istenről, és lehet, hogy kissé belegondolunk abba, hogy ennek jelentése az, hogy akkor Ő minden jószág, dicsőség, igazság forrása, de a részletek még mindig hiányzanak. Márpedig a mi életünk a részleteknél van sokszor bajban. A nagy igazságokat elfogadjuk, azokat hisszük és valljuk, csak a magunk saját kis életének szürke hétköznapijain távolinak érezzük ezeket, néha úgy élünk, mintha nem lenne következménye mindannak, amit hitünkkel vallunk. Mert abban, amit szürke hétköznapi életnek nevezünk, sokszor befér, és keveredik a fény és a sötétség, a fehér és a fekete, hiszen ezekből lesz a szürke. Az ige pedig sok helyen kijelenti, magunk is ismerjük, hogy Isten mindenütt jelen van, soha nincs távol tőlünk. Mi a magunk szürkeségében, lehet, hogy nem tudatosan, de néha azt gondoljuk, hogy Isten nem lát minket, nem foglalkozik velünk, hiszen bűnös világban, bűnös környezetben élünk, Ő pedig nem viselheti el a bűnt. Néha odáig is eljutunk, hogy a bűnös környezetet olyan falnak képzeljük, amin már Isten sem lát keresztül, amit teszünk ebben a világban, az már nincs Őelőtte, feltételezzük meggondolatlanul. Isten valóban világosság, tökéletes szentségben és igazságban lakozik, de nincs senki és semmi elrejtve Előtte. Ő ismeri mindazt, ami a sötétségben történik, elhangzik, amit egyáltalán gondolnak az emberek a bűnös világban. Ez a nagy csoda, hogy ezek ellenére szeret minket, és még mindig azért hívogat, hogy megszabadítson a bűntől és annak következményeitől. Az Ő akarata az, hogy kihozzon minket a sötétségből, és véglegesen a világosságba állítsa életünket. Legyen így.

2012. március 3. – szombat

Márk evangéliuma 5,56: Ahova csak bement, falvakba, városokba vagy településekre, letették a tereken a betegeket, és kérték őt, hogy legalább a ruhája szegélyét érinthessék; és akik csak megérintették, meg is gyógyultak.

Jézus befogadó, én inkább kirekesztő vagyok. Én hittételekben gondolkodom, Jézus pedig szabad, nem korlátozza Őt semmilyen előítélet, formáság, emberek által kitalált korlát. Saját előítéleteim miatt néha nehezen értem az Írásokat. Amikor valaki arra kérte Jézust, hogy gyógyítsa meg őt, vagy hozzátartozóját, többször a hitét kérte, vagy a hitére tekintett az ÚR, s azt mondta, ha hiszel, minden lehetséges, legyen a te hited szerint, vagy ilyen hitet nem láttam még Izráelben. A mai igében pedig sokan gyógyulnak meg, akiknek a hitéről nem beszél az Írás, akikkel Jézus szóba sem állt, akik lehet, hogy meg voltak győződve, hogy Jézus ruhájának érintése is elég a gyógyuláshoz. Azon kapom magam, hogy nem örvendek az emberek gyógyulásáért, nem magasztalom az Istent, hogy sokakat helyreállított, hogy alkalmat adott nekik látni az ÚR Jézus hatalmát, s ezzel talán indítást is kaptak, hogy tovább érdeklődjenek, esetleg kövessék Jézust. Nem ezekért dicsérem Istent, hanem jónási indulattal már-már bosszankodom, hogy íme, egyeseknek milyen könnyen megadatott a gyógyulás, nem is kellett hitükről bizonyosságot tegyenek. Mert a magam dogmatikus gondolkodásában megvan a gyógyulás útja, megvannak a feltételek, és mindezeket nem találom ebben az esetben. Pedig nem én gyógyítottam meg azokat az embereket, nem tettem értük semmit, nem is ismerem őket, nem tudom, hogy valóban nem volt hitük, vagy már azzal, hogy megérintették Jézust, kifejezték bizalmukat iránta. És ne is az emberekkel foglalkozom, hanem a magam szabályaival. Jézus nem így munkálkodik. Egyszer szavával gyógyít, máskor érintéssel, ismét máskor hitet kér, itt pedig elég az Ő ruhájának érintése. Ő nem elutasító, nem azt keresi, hogy milyen okkal küldhetné el az embereket, hanem befogadó, azt keresi, hogyan nyerhetne meg sokakat Isten országának, és hogyan segíthetne minél több ember földi nyomorúságán is. Pál apostol szavai legyenek igazzá sokunk életében: az az indulat legyen bennünk, ami Krisztus Jézusban is volt. Nem csak abban kell Megváltónkra hasonlítsunk, hogy magunkat megalázzuk, és önfeláldozó szeretet legyen bennünk, hanem mindenben. Abban is legyünk jézusi emberek, hogy megtanulunk egyre inkább befogadók lenni, és mindig azon fáradozni, hogy embereknek nyomorúságukban segíteni tudjunk, Isten Országát pedig kívánatossá tegyük számukra, oda hívogassunk mindenkit.

2012. március 4. – vasárnap

A zsoltárok könyve 91,1-2: Aki a Felséges rejtekében lakik, a Mindenható árnyékában pihen, az ezt mondhatja az ÚRnak: Oltalmam és váram, Istenem, akiben bízom!

Mit jelent Istennél lakni? Azt, hogy napi huszonnégy órát a templomban tartózkodni? Bizonyára nem. Amit földi otthonnak nevezünk, ott sem tartózkodunk állandóan. Azért otthonunk, mert ott érezzük jól magunkat, ott érezzük, hogy elengedhetjük magunkat, nem kell álarcot felvenni, nem kell semmilyen szerepet játszani, egyszerűen önmagunk vagyunk, és azok, akik ott vannak, szeretnek minket, olyanoknak fogadnak el, amilyenek vagyunk. Otthon pihenünk és gyűjtünk erőt a továbbiakhoz, haza vágyunk rövidebb-hosszabb távollét után. Boldog az ember, akinek otthonában Isten is jelen van. Boldog ember az, akinek az otthon azt jelenti, hogy Istennek együtt lenni. Aki nem akar semmit megjátszani, semmit elhíttetni Istennel, hanem őszintén nyitja meg szívét az ÚR előtt.

Aki Istennél lakik, aki Istennel él közösségben, az mondhatja: az ÚR az oltalmam. Aki nem él Istennel, az hiába mondja. A ma embere sokszor éli a maga életét, és úgy gondolja, hogy az imádság, Isten segítségével hívása amolyan Aladin lámpája lehetőség, megdörzsölöm a lámpát, elmondok egy-két imát, talán még templomba is elmegyek, és egy összeget adományozok valahova, ezzel aztán mindent megtettem, Isten meg kell oltalmazzon, segítsen, védjen és áldjon. Hiszen Ő azért Isten, mi pedig mindnyájan az Övéi vagyunk. Az ilyen szemlélet miatt van olyan sok miért a világban, olyan sok vallásból, Istenből kiábrándult ember, mert nem működik az Aladin lámpa, az csak arab népmese. Isten viszont valóban oltalom, Ő igazán gondviselő, erős vár, de azoknak, aki hittel bíznak Benne. Akik Nála, Vele laknak, Vele közösségben élnek, akik Hozzá menekülnek megpihenni, erőt gyűjteni, akik engedelnek Jézus hívásának, mikor megfáradtak és terheket hordoznak, és Hozzá jönnek. Isten neked is várad és oltalmad akar lenni, bízz Benne, jöjj Hozzá!

2012. március 5. – hétfő

Mózes második könyve 3,11-12: Mózes azt felelte erre az Istennek: Ki vagyok én, hogy a fáraóhoz menjek, és kihozzam Izráel fiait Egyiptomból? De Isten azt mondta: Bizony, én veled leszek.

Mózes azt mondja: én alkalmatlan vagyok annak a feladatnak ellátására, amivel Isten akar megbízni. Isten azt válaszolja: én ott leszek veled. De attól, hogy Isten ott lesz, kérdezheti a mai ember, Mózes már nem dadog? De igen, valószínű, hogy akkor is nehéz beszédű marad. Viszont nem Mózesen múlik küldetésének sikere, eredményessége, hanem Isten az, aki előtte jár, aki munkálkodik. Ha lehet így mondani, Istené az „ügy felelőssége”, Mózesé pedig „csak” annyi, hogy hűen teljesítse mindazt, amit Isten mond neki. Erre sokan hajlamosak vagyunk, miután megértjük, hogy miből áll a keresztyén élet, és különösen akkor, ha világossá válik, hogy Isten milyen feladatot szeretne ránk bízni. Arra vagyunk hajlamosak, hogy ilyenkor mérlegeljük, miből áll a feladat, és mennyire vagyunk önmagunkban alkalmasak annak ellátására. A Szentírásból viszont azt tanuljuk, hogy Isten tőlünk hűséget vár, nem az eredményt, Ő azt kéri, hogy engedelmeskedjünk Szavának, és nem azt, hogy saját méricskéljük a magunk erejével, tehetségével elért eredményt. Nem Mózes felelős azért, hogy a fáraó elengedi, vagy nem engedi el Izráel népét. Isten nem akkor fogja Mózeszt szeretni, ha sikerül neki a fáraót meggyőzni, a népet pedig kiszabadítani. A szabadítás Isten ajándéka, a fáraó megkeményedése is Isten tervének része, az ember feladata az, hogy felismerje: velem van Isten. Ha velem van az ÚR, akkor én szüntelen Rá kell figyeljek, Neki kell engedelmeskedjem, és ahogyan azt Isten másik helyen mondja népének, szemlélni fogom, hogyan munkálkodik a Mindenható, csodálni fogom, hogyan szerez Ő szabadulást. Van feladatom, elhívásom Istentől. Ne magamra, ne a feladat nagyságára nézsek első sorban, hanem Istenre. Ő itt van.

2012. március 6. – kedd

Pál levele az efézusiakhoz 1,3: Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki megáldott minket mennyei világának minden lelki áldásával a Krisztusban.

Szemem azt veszi előbb észre az igében, hogy Isten megáldott minket. Arról vagyok hajlamosabb elmélkedni, hogy mennyi jót kaptam, és kapok még Istentől. Ma sokkal gyorsabb a világunk, mintsem időnk lenne arra, hogy körülírjunk valamit, apró és megfontolt lépésekkel jussunk el egy kérdés feltevéséig. Ma inkább az általános, hogy egyenesen, bevezető nélkül kérdezzük, nagyon sok mindenre: én mit nyerek belőle. Néha az Istennel való viszonyunkat is ide alacsonyítjuk, s azt gondoljuk, hogy egész hitéletünk fő mozgatórugója, hogy milyen előnyei vannak az Istennek való engedelmes életvitelnek. Sajnos, sokszor ránk is igaz, hogy az áldást keressük, és nem az Áldásadót. Pál sokszor

beszél arról, hogy milyen sokat, de inkább mindent Istennek köszönhetünk, de a hangsúly azon van, hogy mindezért legyen áldott az ÚR. Minden levelét, minden tanítását Isten magasztalásával kezdi, s nem tud úgy beszélni a kegyelmi ajándékokról, hogy ne dicsőítene előbb azokért a Mindenhatót. Első Isten dicsőítése, második a javak, áldások felsorolása, amiért elhangzik a dicsőítés. Ezt a sorrendet kell megtanuljam, és azon lelkületet elsajátítsam, mely ehhez vezet, lássam előbb mennyei Atyámat, az Ő jóságát és szeretetét, és csak utána azokat a javakat, melyeket ajándékként ad nekem. Legyen a mai napunk Isten dicsőítésének napja.

2012. március 7. – szerda

Mózes ötödik könyve 10,17: Mert Istenetek, az ÚR, istenek Istene és uraknak Ura. Ő a nagy, erős és félelmes Isten, aki nem személyválogató, és akit nem lehet megvesztegetni.

Gyermekkoromban először arról hallottam, hogy Isten erős, hatalmas, csodákat is cselekvő úr. Aztán arra tanítottak, hogy féljem ezt az Istent, tartsam be a parancsait, mert a hatalmát arra használja majd, hogy megbüntessen, ha nem engedelmeskedek Neki, ha megbántom valamivel. De azt is felfedeztem, hogy ez az Isten segít, Hozzá lehet imádkozni, Ő nem csak Jézus által gyógyított, adott szabadulást, segített embereknek kétezer éve, hanem ma is ezt teszi, azokkal, tanítottak engem, akik jól viselkednek, akik elnyerik az Ő tetszését. Ha bármely irányból is érkező valaki elkezd keresni Istent, olvassa a Bibliát, hallgat magyarázatokat, prédikációkat, akkor azt is megérti, hogy Isten szeret minket, Ő előbb szeretett, Ő jót akar nekünk, áldásainak ingyen való ajándékozásában telik öröme. Ez nagy felfedezés volt, mindenki, aki eljut ennek megértésére, úgy érzi, ez életének legnagyobb ajándéka, örömeinek örök forrása. A hatalmas Isten, a teremtő ÚR, az örökkévaló Király a mi Istenünk, és Ő minket szeret, irántunk kegyelmes, áldásai kísérik életünk. Úgy hiszem, hogy szabad és kell mindezekért örvendezni és hálát adni. De nehezen értem azokat, akik ebben az örömben elfelejtik, kitörlik a gondolataikból azt, hogy Isten hatalmas, erős, igazságos, félelmes Isten. Szeretetével nem lehet visszaélni, irántunk való kegyelme és ajándékai nem jogosítanak fel arra, hogy bárhogy éljünk, mert mi Isten gyermeki vagyunk, és velünk másként bánik. Életemben ez a kettő egyszerre van jelen, Isten szeret és Isten nagy, erős, félelmes Isten. Áldásai éltetnek, szeretete a mindenem, hatalma, igazságossága pedig felelős életre indít.

2012. március 8. – csütörtök

Jeremiás próféta könyve 2,13: Kétszeres rosszat cselekedett népem: engem, a folyóvíz forrását, elhagytak, hogy víztartókat vájjanak, repedezett falú víztartókat, amelyek nem tartják a vizet.

Butaság, logikátlan, érthetetlen, ezek a szavak jutottak eszembe, mikor az ige által használt képet próbáltam magam előtt elképzelni. Csak azok tehetnek ilyet, akik túl jól van dolguk. Mennyi butaságot tesznek ma is azok, akiknek emberileg szólva szinte mindenük megvan. A víz ma is életszükség, s nem vagyunk elég hálásak Istennek, hogy mi csak olvasunk és hallunk arról, hogy vannak ma is olyan helyek, ahol naponta halnak meg emberek a víz hiánya miatt. A Biblia is beszél arról, hogy az ószövetségi időben milyen nagy érték volt a víz. Egy nemzetség élete múltott néha azon, hogy van földjükön forrás, találnak olyan kutat, ahol nem csak az esővíz gyűl meg, hanem forrásból származik

mindig a friss innivaló. Azt nem lehetett normális embernek nevezni, aki egy ilyen kutat elhagy. Víz nélkül azonban nem lehet élni, ezért az ilyen ember maga és új kutat, próbál víztároló medencét ásni, ahol ha nincs is forrás, legalább a kiadós esők vize maradjon meg, de kiderül, hogy ehhez sem ért, mert olyan medencét készít, ahonnan elfolyik a víz.

Isten azt mondja, hogy az Ő népe ilyen ésszerűtlen, érthetetlen, hiábavaló dolgot cselekedett. Élő kapcsolata volt ennek a népnek az élő Istennel, akitől származik minden tökéletes ajándék, akinél van az élet és az erő forrása, akitől származik minden áldás, aki sokszor bizonyította szeretetét a gondviselés megannyi formája által. De a nép ezt a kapcsolatot megszakította, az élő Istentől eltávolodott, azt hitte, hogy tud önmagára vigyázni, ismeri azt, hogy miként szerezhet meg mindent, ami az élethez szükséges. De kiderült, hogy minden próbálkozása hiábavaló, az ember által kitalált módszerek, eszközök nem biztosítják azt, ami kell a mindennapokhoz, nem is beszélve az örökkévalóságról. Ezért aztán az Isten nélkül élő ember élete kiszárad, olyan helyzetbe kerül, mint Jézus példázatában a tékozló fiú. A kérdés most már csak az, hogy mit tesz ebben a helyzetben a nép. Isten elmondja azt, amit ők tapasztalnak, de lehet, hogy nem tudták eddig megfogalmazni: ha ebben az állapotban maradnak, elpusztulnak. De Isten nem hiába hirdeti népének, hogy hol van az életük, Ő arra akarja őket indítani, hogy visszaforduljanak az élő víz forrásához. A magam elképzelésétől vissza kell térjek Isten kijelentéséhez, a magam útjai helyett Isten útjain kell járjak. Az atya szeretete várja a hazatérő fiaikat, hogy az igazi forrás élő vize felüdítse életünket. Jöjj el az élet vizéhez!

2012. március 9. – péntek

Péter első levele 1,25: Az Úr beszéde megmarad örökké. Ez pedig az a beszéd, amelyet hirdettek nektek.

Isten örökkévaló beszédének „nagyságát, fontosságát” jobban értjük, ha kicsit elgondoljuk az ellentétét, azon a beszéden, ami nem örök. Vagyis bármely más beszéden, Isten szaván kívül. Múlандó világunkban minden szó múlandó, elszáll, és annak jelentése is múlandó. Az idő teltével változnak értékeink, értékrendünk, és változnak szavaink, melyekkel ezeket kifejezzük. Amit jönnek, szépnek tartunk, egy idő után lehet megszokott, esetleg közönséges. Ma már az emberek minden lelkiismeret furdalás nélkül esküsznek örök hűséget hatodszer, hetedszer életükben, mindig más személynek. Változik az is, amit tudománynak nevezünk. Noha az ember egyre több ismerettel rendelkezik, és állítólag az ismeretek sokasodásával a maga kicsinységét is fel kellene fedezze, mégis, egyre magabiztosabban hirdeti örökké érvényesnek azt, amit most gondol, ért, amit ma tud bizonyítani azzal a bizonyítással, amit ugyancsak ő, az ember állapított meg, mint elégségeset egy igazság érvényesként való kikiáltásához. És egyre gyakrabban kényszerül magyarázkodni a tudós, hogy mi is vezetett tévedéseikhez, miért is változik az, ami előbb nem változhatott. Azért is léteznek a törvényszékek, és egyre több kell azokból, mert az emberek nem képesek tartani a szavukat, még akkor sem, ha azt írásba adták, esetleg szerződést kötöttek valamire. Akár a világ legerősebben felfegyverzett hadseregének parancsnoka is ígérhet tartós békét egy országnak, azt már mindenki tudja, hogy sok tényező szükséges még a békéhez, de a parancsnok szava sem örök alap. Ma úgy szokás, hogy szükség szerint változnak az álláspontok, aztán kerül megfelelő tálalás magyarázatként. Államelnökökről bizonyítják elég könnyen ellenfeleik, hogy mennyire véges érvényű a szavuk, nincs olyan ember, akinek beszéde örökre megmaradna, és az abban megfogalmazottak is igazak maradnának.

Mindezekkel ellentétben Isten szava örök. Amit Ő kijelentett a Bibliában, ma is igaz, érvényes, elvégzi, amiért küldi azt Isten. Az pedig Isten kegyelmi ajándéka, hogy az Ő örök és igaz beszéde hirdettetik ma is. Ő gondoskodott arról, hogy írott formában fennmaradjon szava, és eljusson hozzánk. Ez a beszéd egyre fontosabbá kel legyen életünkben. Fontosabb minden másnál, amire naponta időt szentelünk,

amit figyelmesen követünk, ami életünket befolyásolja, vagy meghatározza. Isten szava örök és igaz, hirdettetik nekünk, mi pedig befogadjuk, s igyekszünk helye adni életünkben az ÚR Lelkének, hogy helyesen értesse velünk az Ő akaratát, és elvégezze bennünk azt, amiért adta Isten az Ő szavát. Naponta, így ma is ez legyen kérésünk az ÚR felé: *szólj URam, mert hallja a Te szolgád.*

2012. március 10. – szombat

A zsoltárok könyve 62,2: Csak Istennél csendesül el lelkem, tőle kapok segítséget.

Sok olyan elméletet, igazságot fogadunk el, melyekre a gyakorlati életben alig figyelünk, sőt, olyan is van, amit tudatosan nem követünk. Van, amit próbálunk megtenni, harcolunk érte, de szinte soha nem sikerül. Egyik ilyen szélmalomharca életemnek, és talán sokunk életének az elcsendesedésért folyik. Igen jól tudom és tudjuk, hogy a hirtelenség, az idegesség nem vezet jóra, nem oldja meg a problémákat. Attól, hogy valamiért aggódunk, vagy csendesen Istenre bízunk, attól tehát, hogy mi milyen magatartással vagyunk, még nem változik az, ami történni fog, tehát nem érdemes aggódni, nem segít. De ki tud parancsolni a szívnek, hogy ne aggodalmaskodjon. Hol és hogyan találunk csendet, békét, összhangot? Tudjuk jól, tapasztaltuk sokszor, hogy nem megy parancsra, és nem megy azokkal a módszerekkel sem, amiket a világ kínál. Nincs igazi belső béke azzal, hogy nem gondolunk valamire, és nem lehet pótcselekvésekkel elvonni a figyelmet, az nem ad igazi csendet.

Mégis, van békesség. A jó hír az, hogy lehetséges a csendet, a lelki békességet megtapasztalni. Isten gyermekei sokszor átéltek a költő által is tapasztalt csodát, hogy csendesen és váratlanul érzem az Isten ölelését, karjainak biztonságát, elfogadó szeretetét, belső nyugalmat adó szent jelenlétét. Istennél elcsendesül lelkem, mondja a zsoltáros, és tapasztalja ma is az Ő gyermeke. Aligha kell sokat magyarázni, hogy mennyi minden veszi el a lelki csendet és békét. Szinte minden. Azt pedig magyarázni nem lehet, de nem is kell, hogy milyen az igazi béke, csend, isteni egyensúly és harmónia. Aki még nem ismeri az Úrral való közösséget, annak ezt nem lehet egészen megmagyarázni, nem hasonlítható más evilági élményekhez. Azok keressék az URat. Akik pedig Vele élünk, ne akarjunk a feszültségben állandósulni, és ne keressük a békét más helyen, hiszen tudjuk az igazi csend helyét. Légy csendes szívvel és békével, életednek Isteneben.

2012. március 11. – vasárnap

Lukács evangéliuma 6,47-48: Aki hozzám jön, hallja beszédeimet, és azok szerint cselekszik: megmutatom nektek, kihez hasonló. Hasonló ahhoz a házépítő emberhez, aki leásott, mélyre hatolt, és a kösziklára alapozott.

Jó munkához idő kell, tartja a régi bölcsesség, és azt is tudta mindenki a régiek közül, hogy szakértelem is szükséges. Ma életünk szinte minden szintjén változások mennek végbe, felgyorsult az élet, és megváltoztak az igények is. Nem az időálló, minőségi termékeket keresik az emberek, hanem azt, ami olcsó, mutatós, másoknak is van. Amikor valaki önmagának készít-épít, akkor sincs már türelme sem, ideje sem a komoly munkához, ott is gyorsan kell készíteni mindent. Gyorsan élünk. És elfogadott lett az, hogy rövid időre tervezünk, rövid időre vásárolunk, szinte természetesnek tartjuk, hogy egyre

gyakrabban kell lecseréljünk olyasmit, ami nagyszüleink idején még évtizedekig szolgálta őket. Ez a minőségromlás és igénytelenség a lelki életben is megmutatkozik. Már az igével sem úgy élünk, ahogyan szeretnénk, hanem gyorsan átszaladunk egy pár verset a Bibliából, futtában elmondunk néhány mondatot, amit imának nevezünk, és többre ritkán futja. Az emberekkel való kapcsolatok sem épülnek lépésenként, hanem röviden, hirtelen szerzünk barátokat, és ugyanígy veszítjük el őket. Jézus példázatát kívülről ismerjük, ha van még annyi időnk és türelmünk, úgy meséljük el gyermekeinknek, unokáinknak, hogy abból világos legyen, hogy mi is a jó házépítők közé tartozunk, de valójában egyre kevesebb olyan dolog van életünkben, aminek egészséges, igazi alapja lenne. Nehéz dolog leásni mélyre, főleg, amikor azt mások sem teszik. Nem egyszerű a szikláig jutni és arra alapozni, mégis, úgy lehet csak maradandó hajlékot, biztonságos életet építeni. A felszínes dolgok rövid életűek, s nem bírják a próbákat, azok alatt összeomlanak.

Jézus három lépésben fogalmazza meg a megalapozott építkezést, a lelki életben. Első az, hogy Őhozzá menni, Őt keresni. Magamtól, az emberi véleményemtől és példától eljussak Őhozzá. Ezzel elismerem, hogy Nála van az erő és a bölcsesség, rászorulok segítségére, akarom a Vele való közösséget. Utána hallom az Ő beszédét. Figyelek az ígére, nem megy el többé fülem mellett, hanem fontosnak tartom, meghallgatom. A cselekedeteim pedig az Ő beszédét követik, gyakorlatban valósítom meg akaratát. Nem csak néha, rövid ideig, hanem mindig, mindenben. A földi épületek mindenki előtt nyilvánvalóan épülnek, a lelki azonban nem. Akkor látszik meg egy embernek a hite, az, hogy életének van-e egészséges alapja, amikor jönnek a bajok, próbák, nehézségek. Összedől minden egy kis teher alatt, kétségbeesetten búslakodik életkedv nélkül az, akinek élete alap nélküli volt. Aki Jézushoz jött, beszédét hallotta és megtette azt, amit abból értett, az megmarad a terhek alatt is, mert életét a Kőszikla tartja. Építs a Kősziklára!

2012. március 12. – hétfő

Mózes harmadik könyve 10,18-19: Igazságot szolgáltat az árvának és az özvegynek, szereti a jövevényt, kenyeret és ruhát ad neki. Szeressétek a jövevényt.

Egy arab népmese szerint a nagy kalifához bekopogott egy vándor, s megkérdezte, van-e szálláshely ebben a vendégházban. Mivel a kalifa is hallotta a kérdést, megsértődve válaszolt, hogy az nem vendégház, hanem az ő palotája. De a vándor visszakérdezett: és kié volt a palota, mielőtt tied lett volna? Az apámé. Hol van ő? Már nincs itt, elment az élők közül. S azelőtt kié volt? Az ő apjájé. És ő hol van? Ő is elköltözött az élők sorából. Na látod, mondta a vándor, még azt állítod, hogy ez nem vendégfogadó, pedig emberek jönnek, egy ideig itt tartózkodnak, aztán tovább mennek. Ilyen értelemben a mi földi pár évtizedünk is csak amolyan ideiglenes tartózkodás, mielőtt továbbállunk. Sokszor mégis úgy élünk, mintha örökre itt maradhatnánk e földi életben. És úgy is viselkedünk javainkkal, értékeinkkel, mintha azok örökre adattak volna, kizárólag nekünk. Bölcs ember az, aki felismeri, és mindennapi életében is meglátszik, hogy tudja, minden földi érték múlandó, a mi itteni létünk ideiglenes. A jövevényt keressük, mondja az apostol. Mert itt a földön mindnyájan jövevények vagyunk. Ebben is úgy kell egymásra tekintsünk, mint testvérekre, sorstársakra, mint akik azért is kapták Isten befogadó szeretetét, hogy mások iránt ugyanilyen befogadók legyünk, szeretettel viszonyuljunk. Nem könnyű ezt tenni. Talán mindenki tud erre rossz példát idézni. Nagyon sok zárt közösség van nyitott világunkban. Hallottam már olyat, hogy valakit nem választottak meg egy községi tanácsba, mert ő nem oda valósi, pedig szüleivel költözött oda hatvan évvel előtte, egész életét ott töltötte, állatorvosi hivatása révén negyven éve a falut szolgálja. Külön kérdés, amikor valaki házassága révén új helyre kerül, s elmennek a templomba párjával. Nem ülhet akárhova, mert megvannak a családok padjai, jó esetben valamelyik új családtag segít neki, de néha évtizedek múlva is idegennek érzi magát. Isten nem úgy szerette már az ószövetség idején sem választott népét, hogy mindenki mást

eltávolított volna magától, hanem arra hívta el az Ő népét, hogy az ÚRtól kapott ajándékokkal szolgáljanak más népek felé. Az Újszövetség még hozzá teszi, hogy egymást magatoknál különbnek tartásotok. Isten gyermekei figyelmesek kell legyenek, hogy amikor idegen lép be a közösségbe, legyen az a falu, a gyülekezet vagy egy munkaközösség, ők tegyék meg az első lépést azért, hogy az idegen megérezze a befogadást, a szeretetet. Legyen ma is nyitva a szemünk, és nyitva a szívünk a szeretetre, befogadásra.

2012. március 13. – kedd

Pál levele Tituszhoz 2,13: Várjuk a mi boldog reménységünket, a mi nagy Istenünk és üdvözítőnk, Jézus Krisztus dicsőségének megjelenését.

Földi életünk és körülményeink alakulása nem sok jót ígér, de még a földi életre nézve is tudjuk, hogy Isten gondviselése minden körülményben velünk van, és az Ővé a végső szó, hatalma csodákat is tehet. Mi viszont azt is tudjuk, hogy ez a földi élet véges, a tökéletes boldogság odaát lesz, Isten országában. Így természetes az, hogy míg igyekszünk hűséggel kitartani a földi küzdelmekben, lelkünkben már arra a másikra gondolunk, arra vágyunk és várakozunk, abban van az igazi reménységünk. Tudjuk, hogy az minden képzeletet felülmúlva lesz tökéletes, ezért már annak a remélése is boldog reménység, hiszen örömmel tölt el minket, hogy ilyen örökséget készített nekünk Megváltónk. Isten országa Jézus Krisztus visszajövetelével kezdődik, ezért reménységünk erre az eseményre tekint. Persze, hogy ez a várakozás nem jelenti a tétlenséget, nem fogjuk naphosszat felfele nézve vizsgálni az eget, hanem végezzük mindennapi feladatainkat. Ez a boldog reménység pedig úgy munkálkodik bennünk, hogy szívünkben mindig ott van, s akár nehézségünk támad, akár veszteség ér, mindig megvigasztalódunk, erőt merítünk ebből a reménységből, az örök élet biztos tudata megerősít a földi harcokban is. Imádkozunk ma azokért, akik nagyon el vannak keseredve, akik reménytelenek, akiknek sok és nehéz terhet kell hordozni, hogy ők is meghallják és elfogadják az ígét, és sok ember lelkében megszülessen a hit, és a vele párosuló boldog reménység.

2012. március 14. – szerda

Mózes második könyve 10,3: Bement tehát Mózes és Áron a fáraóhoz, és ezt mondták neki: Így szól az ÚR, a héberek Istene: Meddig vonakodsz még megalázkodni előttem? Bocsásd el népem, hogy nekem szolgálhassanak!

Még akkor is meg kellene alázkodni a fáraónak Isten előtt, ha csak észérvekkel bizonyítaná Mózes és Áron az ÚR hatalmát. Ha meggyőzően tudnák elmondani, hogy az ÚR miként teremtette az eget és a földet, miként munkálkodott az ősatyák életében, akkor ennek a bizonyágtételnek hallatán is megalázkodni kellene minden józanul gondolkodó embernek, legyen ő akár az egyiptomi fáraó is. Itt azonban ennél sokkal több történik. Ha lehet így fogalmazni, Isten megadta a fáraónak azt a kiváltságot, hogy az Ő hatalmát csodái, tettei révén ismerhette meg. Ezek a hatalmas csodák bárkit meggyőznének, gondoljuk néha, de íme, a fáraó szíve ennél keményebb. A történetben azonban súlyosabb dolgok vannak, egy egész nép szenved, emberek ezrei élik meg a csapásokat, a fáraó makacsságáért. Saját népét sem kíméli a fáraó, mikor Isten felszólításának ellenáll. S tudjuk, az utolsó csapás során maga a fáraó is elveszti elsőszülöttjét, mindez a makacsságáért.

Szomorú az, hogy ez a történet ma is sokszor megismétlődik, még a magunk életében van ilyen szakasz néha. Egyik híres ateista tudós mondta, hogy az, amit az evolúció hirdet, nem logikus, számtalan ponton nem bizonyítható, sok helyen pedig világosan téves, de mégis abban hisz, csak azért, mert nem akar Istenben hinni. Néha nem ésszerű, normális érvekkel nem magyarázható meg az, amit követünk. S ha csak logikai érvek lennének. De időnként mi is nekimegyünk fejjel a falnak, mégsem okulunk.

Megyünk előre. Minden csapás után megígérte a fáraó, hogy elengedi a zsidókat, vagyis enged Isten szavának, de pillanatok múlva megdöntötte magát, túltette magát a nyomorúságokon, s ment előre a veszte felé. Lehet, hogy Isten ma tőlünk is megkérdezi: meddig vonakodsz még megalázkodni előttem? Meddig akarsz Istennel dacolni? Minden perc, minden lépés szenvedést okoz önmagadnak, meg kellene végre állni, s Isten szavának nem csak pillanatnyi érdekből, hanem életre szólóan engedelmességedre kellene. Nem is csak kellene, hanem kell. Szólj URam, mert hallja a Te szolgád.

2012. március 15. – csütörtök

A zoltárok könyve 29,11: Az ÚR erőt ad népének, az ÚR megáldja népét békességgel.

Van erő, van, csodás erő van, mondja az egyik ismert ének. Mi sokszor azt tapasztaljuk, hogy nincs erő, fogy az erőnk, úgy a fizikai, mint a lelki. Izráel ereje kevés volt azokhoz a harcokhoz, melyeket néha más népekkel kellett megharcoljon, nem volt erős ütőereje a hadseregnek, nem voltak nagy és erős harcosok a nép között. Mégis sokszor legyőzték az ellenük támadókat, mert ennek a népnek az ereje nem a hadsereg volt, nem lovakban és harci kocsikban bíztak, hanem Isten adott nekik győzelmet, és az ÚR adta meg mindig a szükséges erőt is. A békesség is Istentől származó ajándék volt, azok az áldott idők, amikor nem kellett hadakozni, amikor mindenki csendben végezhette a maga feladatait, élhette az életét.

Mindez fokozottan igaz a lelki erőre és a lelki békességre. Istentől származik ma is, a mi életünkben is az erő és a béke. Sok példát ismerünk, és a nagy áldás az, amikor saját életünkből is tudunk példát mondani, hogy mit jelent, amikor nincs lelki erőm elhordozni egy terhet, megküzdeni egy nehézséggel, de Isten megerősít, és nem tudom hogyan, de mégis győzelmes leszek. Annyiszor csodálkoztam, és áldottam az URat, amikor láttam az Ő gyermekeinek életében a békességet, amikor ezer okuk lett volna a félelemre, máskor a csüggedésre, esetleg a felháborodásra. De ennél sokkal csodálatosabb az, amikor engem ér olyasmi, amiért máskor pillanatok alatt dühös voltam, vagy nagyon félttem, kilátástalanság miatt lemondó és csüggedt voltam, s amikor imádkozom, átélem Isten békességét. Nem lehet megmagyarázni, nem önmagunkon igyekszünk uralkodni, hanem az ÚR áldása a lelki béke. Adjon mennyei atyánk az Ő mai népének és mai gyermekeinek erőt, áldást, békességet.

2012. március 16. – péntek

Márk evangéliuma 10,21: Jézus miután rátekintett, megkedvelte, és ezt mondta neki: „Egy valami hiányzik még belőled: menj, add el, amid van, és oszd szét a szegények között, akkor kincsed lesz a mennyben; azután jöjj, és kövess engem.”

Szeretnék a gazdag ifjú helyében lenni. Csodálatos lehetett találkozni Jézussal, Isten Fiával. Életre szóló élmény volt az, hogy nem csupán messziről látta Jézust valamelyik városon keresztül menni követőitől körülvéve, hanem alkalma volt Jézust megszólítani, az Ő választát meghallgatni. Az ige azt is elmondja, hogy Jézus megkedvelte ezt a fiatalembert. Ha nekem kellene elmondja Jézus, mi az, ami még gátol, hiányzik életemben ahhoz, hogy a mennyek országába jussak, attól tartok, hogy nem csak egy dolgot kellene említsem. Mire gondolhatott ez a fiatal, amikor Jézus azt mondta, hogy egyetlen hiány van.

Halljuk, az egy nem sok, annyi mindent sikerült megtenni, elérni, ha tudom, mi hiányzik még, mindent megteszek, és sikerülni fog az utolsó akadályt is eltávolítani. Ekkor Jézus egy fájó pontot érint, talán a legfájóbbat, amit legnehezebb elengedni, a vagyont. A két egyszerű kérdés, amit az ige nekem tesz fel így hangzik: mit mondana Jézus nekem? Mit válaszolnék? Mi az, amiről le kellene mondjak, ami megakadályoz a teljes követésben, mi hiányzik még az életemből? S a legfájóbbat mondaná, mit válaszolnék? Mekkora érték számomra a mennyei kincs, amit „cserébe” ajánl az ÚR, mennyire fontos az, hogy az ő hívásának engedelmességgel kövessék Jézust? De a valódi kérdés az, hogy tényleg Isten országába akarok jutni? Hiszem, hogy oda csak Jézussal lehet bemenni? Akkor az Ő szava döntő és végleges. Akkor a Neki adott válaszom végérvényesen eldöntheti az örök életemet. Jó lenne ezeket kellő komolysággal végig gondolni, és jó lenne az ÚRnak határozott választ adni. Hiszem, hogy nekünk is szól az Ő hívása: tedd félre azt, ami akadály, utána pedig kövess engem.

2012. március 17. – szombat

Márk evangéliuma 10,15: Bizony, mondom néktek: aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint egy kisgyermek, semmiképpen sem megy be abba.

Hogyan fogadja egy kisgyermek Isten országát? Egyszer próbáljuk ki, gondolom, mindenkinek van rokonsága, ismerősei között kisgyermekes. Előbb próbáljuk megfogalmazni magunknak, milyen lehet a menny. Az igéből azt tudjuk, hogy a mennyben olyan boldogok leszünk, hogy azt ma el sem tudjuk képzelni. Próbáljunk gyermekszívvvel gondolkodni, vagy legalább kérdezzük meg a gyermek szüleit, mi a legnagyobb vágya, mi okoz neki nagy örömet. Ezek után állítsunk össze egy olyan tervet, amit meg is tudjunk valósítani, de amivel a legnagyobb örömet szerezhethetjük a gyermeknek. Ezt a tervet mondjuk el neki. Mondjunk egy példát, legyen könnyebb elképzelni. Kiderül egy kisgyermekről, hogy városban lakik, a nagyszülei szintén, és nagyon csodálja a természetet, szeretne egyszer almát enni a fáról, vagy friss tejet inni. S ha sikerül valakivel falun ezt megbeszélni, akkor hívjuk magunkhoz ezt a gyermeket, s mondjuk el neki, hogy a következő vakációban a szüleivel együtt falura utazhat, egy hétig minden nap sétál majd az erdőben, a mezőn, minden étel természetes lesz, sok almafa van ott, és bocik is legelnek. Ha van rá lehetőségünk, hallgassuk meg, amint elmondja barátainak, szomszédjainak a nagy hírt, fedezzük fel a szemében csillogó örömet. Ha esetleg azt is hozzátesszük, hogy erre a hétre fel is kell készülni, s csak úgy mehet, ha mostantól minden nap fél órát sétál, meglátjuk, mennyire hisz nekünk, s veszi komolyan a kirándulást.

S akkor most beszéljünk magunkról. Isten tökéletes országot készített nekünk. Nem egy hétig tart, hanem örökké. Csillog-e a szemünk erre az üzenetre? Elmondjuk-e bárkinek, hogy hova készülünk? Készülünk egyáltalán? Hogyan fogadjuk általában Isten igéjét, és hogyan fogadjuk az örök életről szóló evangéliumot? Add URam a gyermeki lelkületet, bizalmat, örömet, hitet nekünk.

2012. március 18. – vasárnap

Mózes második könyve 33,13: Nézd, ez a nép mégiscsak a te néped!

Arra indít Isten igéje, hogy a gyülekezetet tekintsem Isten népének, Hozzá tartozó közösségnek. Ez a közösség nem tökéletes, nem bűn nélküli szentek a tagjai. Vannak benne emberek, akiknek vannak hibáik, melyek legyőzéséért Isten segítségével küzdenek, lehetnek akár olyan hibák is, melyek az egész közösség hibái, bűnei. Az ige alapján kérdésem az, hogy miként viszonyulunk a gyülekezetünkhöz. Sokszor azt tapasztalom, hogy hajlamosak vagyunk úgy beszélni, és úgy gondolkodni a saját közösségünkről, mint elveszett emberek csoportjáról, akiket szinte kívülállókként sokszor elmarasztalunk. Amikor valaki jó példát szeretne mutatni, kevesen követjük, sokan inkább azt kérdezzük, mit akar elérni az illető. Ha más közösségekben gyakorolt jó dolgokról van szó, sokszor

mondják, hogy azt nálunk nem lehet elérni, nálunk rosszabbak a tagok. Mit mondhatott volna Mózes Izrael népéről, mégpedig joggal? Talán azt, hogy már Egyiptomból sem volt könnyű kihozni őket, nem mindenki lelkesedett a szabadságért, az Ígéret Földjéért. A pusztában is sokat zúgolódtak, követelöztek, Mózes ellen is szóltak. Amikor pedig Isten szövetséget akar kötni velük, akkor a nép bálvány-szobrot dicsőít, annak tulajdonítja a szabadulást. Joggal mondhatná Mózes, hogy ez a nép nem érdemli meg Isten gondviselését, nem érdemlik meg a megígért országot. Ez a nép panaszkodó, a jót hamar elfelejtő, hálátlan, bűnre hajlamos nép. De Mózes azt mondja Istennek, hogy ez a nép mindezek ellenére mégis Isten népe. És Isten előtt a népért jár közbe. Azért a népért, mely megbántotta Istent is, Mózes is. Istentől kéri, hogy bocsásson meg a népnek, sőt, vezesse tovább őket, vigye be őket a megígért országba, de addig is kísérje őket az úton, legyen nekik ezek után is vezetőjük, oltalmuk, megáldójuk. Ha így tudna sok mai keresztyén gondolkodni a közösségéről, ha így imádkoznánk sokan a nem tökéletes gyülekezetünkért, bizonyára meghallgatna minket Istenünk. Imádkozzunk ma saját gyülekezetünkért a mózesi lelkülettel és példa szerint, mint Isten népéért.

2012. március 19. – hétfő

Jeremiás próféta könyve 8,21-22: Népem összetörese engem is összetört; gyászolok, rémület fogott el. Nincs balzsamolaj Gileádban, nincs ott orvos?

Isten népének összetörese arra utal, hogy elvitték a népet fogságba, de előbb betörték az ellenséges csapatok az országba, és szétverték azt. Mindenütt ennek jeleit lehetett látni, lerombolt falvakat és városokat, gyászoló embereket, gyermeküket sirató idősöket. Ez a látvány a prófétát lelkileg törte össze, gyászol és beleremeg a szörnyűség látványába. Erre a lelkületre hív az újszövetség minket, arra, hogy együtt sírjunk a sírókkal. Ma erre elég ritkán van példa, az igazi együttérzés, együtt-szenvedés alig ismert. Inkább azzal találkozom gyakrabban, hogy jól öltözött úriemberek fűtött teremben kávészünet után, ahol a legújabb autómárkák tulajdonságairól beszéltek, bejönnek, és együtt tanácskoznak azon, hogy mennyire rosszul áll az egyház dolga, a közösségek lelki élete milyen felszínes. Közben a három fogásos ebéd finom illata már rövidebb mondatok megfogalmazására indítja a tanácskozókat, végül egy-két helyen megjelenik a tudósítás, hogy milyen nagy a tenni akarás, annak érdekében munkálkodnak sokan, hogy a lelki mélypontról kimozduljanak a közösségek. Talán nincs a szívemben és a szívünkben elég együttérzés, lehet, hogy még nem fáj eléggé, ha sokan elvesznek, vagy már nem zavar, ha nem engedelmeskednek Isten hívásának. Jeremiás is figyelmeztette Isten népét, azon munkálkodott, hogy megmeneküljenek a szenvedéstől, de nem hallgattak rá. Most mégsem azt mondja, hogy bezzeg, én szóltam, hanem együtt szenved a közösséggel, sőt, sírásukat Isten elé viszi, Tőle kér kegyelmet. Nekünk már az is megadatott, hogy ismerhetjük az áldott Orvost. Vigyük őszinte alázattal Őhozzá gyülekezetünk életét, közösségünk lelki állapotát, s kérjük az Ő igaz gyógyítását.

2012. március 20. – kedd

A zsoltárok könyve 106,6: Vétkeztünk őseinkkel együtt, bűnt, gonoszságot követtünk el.

Saját bűnbánatra jutásunkról gyakrabban beszélünk, és legyen áldott az ÚR Neve, el is jutottunk sokan oda, Isten kegyelméből, hogy megláttunk bűneinket, megbántuk azokat és kértük az Ő bocsánatát. Ami ezt az ígét különösebbé teszi, az, hogy a zsoltáros le meri írni, a nép pedig felismeri és megvallja, hogy őseik is hamis úton jártak. Nem szívesen beszélünk, talán még nem is szívesen gondolkodunk erről a kérdéstről. Szüleinket szeretjük, nagyszüleinket is, őseinket tiszteljük, ha egyáltalán látjuk hibáikat, azokat igyekszünk elhallgatni, kicsinyíteni, elnézőek és megbocsátóak vagyunk velük. Ha viszont komolyabban szembe kell nézzünk a kérdéssel, akkor kicsit nehezen tesszük ezt, néha még ellentámadásba is lendülünk. A múlt az dicső, elődeink nehéz időkben éltek, és megtartották az

egyházat, a hitet, felneveltek minket és nem csak becsületre tanítottak, hanem istenfélelemre is. Úgy érezzük, hogy megszenteltetésünk emlékek, bármit is jelentsen ez, ha csak foglalkozni bátorkodnánk azzal, hogy jó úton jártak-e. Nagyon leegyszerűsítve mégis azt kell mondjuk, hogy őseinktől sok mindent örököltünk, nem csak szokásainkban, génjeinkben, hanem helytelen gyakorlatokban is, sokszor az Istennel való kapcsolatunkat meghatározó dolgokban is. S noha egyházunkban nem szent és tévedhetetlen a hagyomány, mégis, el kell ismerjünk, hogy nagy súlya van annak, ha valamit régi időktől fogva örököltünk. Ha felismerjük ezeket a rossz örökségeket, nem fogjuk megvetni őseinket, de józanul belátjuk, hogy nem voltak tökéletesek, s irántuk is nagy volt Isten kegyelme. Ugyanakkor minket sem ment fel a felelősség alól, hogy valamit rosszul tettek már a felmenőink is, hanem oda kell eljussunk, mint a zsoldárban felkiáltó nép: elismerni és megbánni a bűnt, a gonoszságot, akár azt is, amit már elődeink is gyakoroltak, és kérni, az ÚR bocsánatát, útaink helyreigazítását, erőt, hogy szakítsunk a rosszal, és járjunk mindig Isten akarata szerint.

2012. március 21. – szerda

A példabeszédek könyve 3,7: Ne tartsd bölcsnek önmagadat, féljed az URat, és kerüld a rosszat!

Minden igének van üzenete, de olyan is van, amikor egy ige mást mond egyik, s mást a másik embernek. Ez az ige nekem azt mondja első sorban, hogy ne elégedjek meg a magam véleményével, választásokhoz való bölcsességgel, mert nem látom mindig legjobban az összefüggéseket sem, és nem tudom kiszámítani a hatásokat, következményeket. Isten tökéletes, bölcs és jóakarattal van irántam, keressem Őt, kérjem tanácsát, és azt is, hogy megértsem azt. De azt is ismerjem fel, és valljam be magamnak, hogy az emberek között is sokan vannak, akik bölcsőbbek nálam, és van, aki jóakarattal tanácsolna, lehet, hogy segítene is, ha nem maradok mindig mereven a saját véleményemnél. Nem egyszerű ezt elfogadni, de sok áldás származhat belőle.

A második fontos üzenete számomra az igének az, hogy nem kell túlbonyolítani a keresztyén életet, a Szentírásban nagyon sokszor egyszerű, érthető tanácsot, vezetést kapunk, s ezeknek kell engedelmeskedjünk. Ha megkérdezzük templomba járó emberektől, hogy mit kell tenni a keresztyén embernek, néha bonyolult, hosszú felsorolásba kezdenek, mit szabad és mit nem, mi az, amit meg kell tenni, és hogyan kell Istennek tetsző életet élni. Mindent egyszerre megjegyezni sem tudunk, teljesíteni sem egyszerű. Néha úgy értem az Írásból, hogy egyszerű, kis tetteket vár tőlünk Isten, lépésről lépésre vezet, erősít minket. A mai lépés „csak” ennyi, hogy istenfélelem legyen szívünkben, és kerüljük a rosszat. Imádkozom, hogy adjon ehhez Atyám a mai napon erőt, bölcsességet, kegyelmet. Segítsen Istenünk, hogy a nap végén alázattal megköszönhessük, hogy az Ő segítségével elkerülhettük a gonoszt, megszabadított minket a rossz cselekvésének kényszerétől.

2012. március 22. – csütörtök

János evangéliuma 2,16: Ne tegyétek az én Atyám házát kalmárkodás házává!

Mindenre létezik magyarázat, tapasztaljuk ezt naponta. Ha elgondolkodunk, akár igazat is adhatunk a kalmároknak, akik a templom udvarán pénzt váltottak, az áldozathoz szükséges állatokat árulták. Ők segítettek, hasznosak voltak. A vándor, aki napok óta úton volt nem kell bejárja Jeruzsálem utcáit, piacait, keresve, hogy kinél válthatja be az otthonról hozott pénzét olyanra, amivel aztán újra útnak kell majd induljon, hogy megfelelő állatot is vásároljon a templomi szertartásokhoz. Így praktikus volt, mindenki jól járt. A vándor nem járta szélébe-hosszába a várost, a pénzváltók és az árusok is nyertek. Jézus azt mondja, hogy ez így nem jó. A templom udvarára még a pogányok is bemehettek, tovább már nem, de ha ott csak üzletelést, nyereséget láthatnak, azért nem érdemes odamenni. Aztán a

nyereségvágy, a piaci zaj és a piaci lelkiület nem igazán segítette a templomba igyekvőket az Úrral való találkozásra készülni.

Az igéből meg kell lássuk és értsük a mi URunk féltő szeretetét az ÚR háza iránt, és a magunk idejére nézve is le kell vonjunk a következtetéseket. Lássuk meg azokat a gyakorlatokat saját közösségünkben, melyekre van magyarázatunk, melyek életünket kényelmesebbé tesszük, amikről meg vagyunk győződve, hogy másoknak is hasznosak, csak épp ellenkeznek Istenünk akaratával. Adjon mennyei Atyánk lelki tiszta látást, hogy észrevegyük, mit kell megváltoztassuk, mit elhagyjunk, azért, hogy Isten háza alkalmas legyen a Vele való találkozásra. Az Ő Lelke által érthetjük meg, hogy a külsőségeket is miként rendezzük-szervezzük, hogy sokaknak legyen vonzó, és lehetőséget nyújtson mindenkinek az Ige hallására. Arról pedig még szó se legyen, ahogy valaki mondani szokta, még a „gondolatainkban se jusson eszünkbe”, hogy nyereségszerzés szempontja legyen elsődleges Isten népével kapcsolatos tevékenységeinkben. Legyen minden közösség temploma, imaháza imádság háza.

2012. március 23. – péntek

A krónikák második könyve 14,10: URam, neked nem nehéz segíteni az erőtlent a sokasággal szemben!

Izrael és Júda különváltak, két országba szakadt Isten népe. Ezek élén istenfélő és Istennek nem engedelmeskedő királyok váltották egymást. Voltak a déli ország, Júda élén olyan uralkodók, akik nem csak az egyedül igaz Istentől várták az áldást és a segítséget, hanem azt gondolták, hogy hasznosabb, ha több isten védelmét is élvezhetik, ezért bevezették a környező országok mintájára a bálványok tiszteletét. Ha pedig sok istent imádtak, akkor azokra is kellett megfelelő figyelmet fordítani, templomokat, áldozati helyeket építettek nekik. A krónikák könyvének mai igét tartalmazó fejezete Ászá uralkodásáról szól. Ászá Isten előtt kedves dolgot cselekedett, mert nem csak azt tette, hogy az egy Istent imádta és Hozzá fordult segítségért, hanem a többi idegen kultuszi helyet meg is semmisítette. Így az oltárokat, áldozóhalmokat, szent oszlopokat és szent fákat eltávolította, megsemmisítette, és felszólította az egész népet, hogy egyedül az URat, az igaz Istent imádják.

Amikor valaki teljes hittel rábízta magát Istenre, akkor ezzel az ellenség haragját is kiváltja, s nem sokáig maradhat támadás nélkül. Így történt Júda esetében is, miután Ászá minden mást eltávolított, s egyedül Istent imádta, és az ÚR adott békességes éveket, egyszer csak az etióp hadsereg érkezik és fenyegeti az országot. Ilyenkor szokták azt mondani az ellenséges lelkiületű emberek, s azok, akik csak kényszerből hagyták el a bálványokat, de nem fordultak teljes szívvel az ÚRhoz, hogy most aztán lássuk, mire megy a maga hitével, a maga Istenével a király és Júda népe. Mert nem kellett a többi istenek, pedig volt azok között háború istene is, meg egyáltalán a sok istennel csak jobb lett volna hadba indulni, mint most az egyetlen eggyel.

Ászá megszervezi a hadsereget is, de tudja, hogy a győzelem nem a sereg erején és taktikáján múlik, hanem Isten ajándéka az. Mert az etióp sereghez képest Júda kicsiny országának hadereje jelentéktelen, ők magukra erőtlenek és kevesen is vannak. De van egy erős Isten, akinek engedelmeskednek, Aki megsegíti őket. Most is Hozzá kiáltanak, Tőle kérik és várják azt, ami emberileg lehetetlen, a győzelmet. Ami viszont emberileg lehetetlen, az Istennek nem csak lehetséges, de még nem is nehéz, mondja Ászá. Érdemes tovább olvasni ennek a királynak az imáját, egyszerű szavakkal, de csodálatos hittel, bizalommal elmondott bizonyágtétel az, melyben rábízta népét az ÚR segítségére, vallást tesz az ÚR hatalmáról, gondviseléséről. Egyedül az Úrban bízz ma is, Isten népe, Isten gyermeke!

2012. március 24. – szombat

A krónikák első könyve 29,17: Tudom, Istenem, hogy te a szíveket vizsgálod, és gyönyörködsz az őszinteségben.

Olyan korban élünk, amikor nem divat az őszinteség. Sokan gondolják úgy, hogy nincs is rá szükség. Mi nem a világban elfogadott értékrend szerint élünk, s nem természetes számunkra az, ha elfogadottá válik a gyülekezetben az őszinteség hiánya, esetleg nem is tartják szükségesnek azt a testvérek. Néha úgy néz ki, mintha mi is az őszövetségi gondolkodás alapján azt gyakorolnánk, hogy Istennek szolgálni akarunk bizonyos vallásos cselekedetekkel, és ezzel le is tudjuk a Vele való kapcsolatunkat, már csak az Ő áldását várjuk életünkben. Nem számít, hogy mi van a szívünkben, az a fontos, hogy tele legyen a templom és sokan úrvacsorázzanak. Ha épp családi veszekedésből jön valaki templomba, s mindjárt istentisztelet után a kocsmába megy, ahonnan fél nap múlva viszik haza részegen, az sem nagy baj, mert elmondhatjuk, milyen sokan énekeltük a templomban a zsoltárokat. Mennyei Atyánk már az őszövetségi időben is hirdetteti, hogy ő a szíveket vizsgálja, nem a külsőségeket keresi. Megváltónk is ezt róta fel a vallásos vezetőknek, hogy minden törvényt betartanak, de azt csak képmutatásból teszik, s nem őszinte szívvel. A Szentírásban olyan csodálatosak azok a zsoltárok, vagy azok a vallomások, melyekben valaki teljes mértékben megnyitja szívét az ÚR előtt. Kiderül ilyenkor, hogy van még a hívő ember szívében is kételkedés, kicsinyhitűség, néha Isten gyermekei is zúgolódnak, elkeserednek, belefáradnak a gonosz elleni harcba, de mindezt őszintén, és nagyon sokszor bűnbánattal Isten elé tárják, és szívük nyitva marad Isten válaszára is, elfogadják a tanítást, a dorgálást vagy az útmutatást. Szoktuk azt mondani néha, hogy megdöbbszem, mi van a szívemben, megijedtem én is, hogy mit vagyok képes gondolni, vagy érezni. S ilyenkor mindig az is eszünkbe juthat, hogy hiszen mindezeket Isten eddig is látta, csak arra várt, hogy nyissam meg Előtte szívem, s az Isten előtti őszinteségben ismerjem meg magam. Dávid magatartása, imája lehet ebben a helyzetben követendő példánk, mert Dávid így imádkozik Istenhez, s vele együtt ezt mondjuk ma mi is: *Vizsgálj meg, Istenem, ismerd meg szívemet! Próbálj meg, és ismerd meg gondolataimat! Nézd meg, nem járok-e téves úton, és vezess az örökkévalóság útján!*

2012. március 25. – vasárnap

Ézsaiás próféta könyve 49,10: Nem éheznek és nem szomjaznak majd, nem bántja őket a nap heve, mert az terelgeti őket, aki könyörült rajtuk, az vezeti őket forrásvizekhez.

Izrael népe parancsba kapta Istentől, hogy emlékezzen. Egyik generáció a másikkal adta át, hogy az ÚR hogyan szabadította meg őket a rabszolgasorsból, miként vezette negyven évig a pusztában népét, és milyen csodálatos módon adta nekik az országot. Amikor Isten tetteire emlékezett a nép, az is benne volt azokban a történetekben, hogy honnan szabadította meg népét az ÚR, milyen volt a pusztai vándorlás és milyen ország várta őket a megígért helyen. Az érti igazán, hogy mekkora ajándék a víz, például, aki nem egy hegyi forrás mellett lakik, hanem volt már életében olyan, amikor nagyon szomjas volt, és nem tudott vízhez jutni. Aki otthon is, munkahelyén is, és a kettő között utazva az autóban is bármilyen kánikulában szabályozni tudja a hőmérsékletet, nem nagyon tudja, mit jelent a nap heve, és hogyan éltek nem olyan régen az emberek falun, amikor a nyár legforróbb napjain, reggeltől estig kapálni, vagy szénát gyűjteni kényszerültek.

Aki az említett nehézségeket átélte, az Istennek ígéretét a mai igéből úgy fogadja, hogy abban az ÚR azt ígéri, hogy a legnagyobb nyomorúság helyett a létező legnagyobb jót, áldást, ajándékokat kínálja Isten. Mindezt Isten az Ő küldöttje által valósítja meg, mi már meg is tudjuk nevezni ezt a küldöttet, Jézus Krisztus által teljesíti Isten az Ő szavát. Isten Fia könyörült rajtunk, és életét adta, hogy mi élhessünk. A megváltással életet, bűnbocsánatot nyertünk, új szakasz kezdődik számunkra. Isten nem hagy magunkra, miután minket megváltott, hanem tovább vezet a megszentelődés útján, és azt ígéri, hogy

életünk vándorútján velünk lesz. A vándorút végén pedig olyan tökéletes boldogság lesz, amit nem tudunk elképzelni, sem szavakkal megfogalmazni, ezért a földi legtökéletesebb állapotok leírásával alkothatunk csak halvány fogalmat azokról, amit az ÚR készített az övéinek. Vezess Jézusunk, Véled indulunk, s hisszük, Hozzád érkezünk.

2012. március 26. – hétfő

Apostolok cselekedetei 18,9: Ne félj, hanem szólj, és ne hallgass.

Olyan ige ez a mai, melyet lehet és szükséges magyarázni, megérteni, hogy mire mondja a Biblia, kinek és mikor, de az is nagyon fontos lenne, hogy megértsük, mikor mondja, és mire mondja ezt nekünk Isten. Nagyon fontos mennyei Atyánkkal olyan bensőséges, közvetlen, szent kapcsolatban lenni, melyben értjük az Ő szándékát, vezetését, mely kapcsolat lehetővé teszi, hogy jó értelemben megérezzük, mikor bátorít minket Isten szólásra. Ha nem Isten indít, akkor fennáll a veszélye annak, hogy a magunk kedve vagy érdeke szerint használjuk az ige biztatását, és lehet, hogy nem mindig lesz áldás ennek a következménye. Úgy hiszem, hogy nem lehet az ígét bármikor, bárkire alkalmazni, nem általánosságban mondja Isten, hogy minden ember szüntelen beszéljen, mert ezt parancsolja az ÚR. És főleg nem akármit kell mondani, nem lehet szeretetlenül, a megjobbítás szándéka nélkül bárkinek az általunk vélt hibáit kikiabálni, mert van rá ige, ahogy néha mondják.

Ha viszont Isten akaratát követjük, igyekszünk mindenben az Ő igéjének engedelmeskedni, akkor bizonyára minket is bátorít ez az igevers, nekünk is mondja az ÚR, hogy ne hallgassuk el a ránk bízott üzenet félelemből, hanem szóljunk, hirdessük az Ő akaratát. Hirdessük Jézus Krisztust, a mi Megváltónkat, tegyünk Róla bizonyosságot alkalmas és alkalmatlan időben. Az ige azt üzeni ma, hogy a bizonyosságtétel, Krisztus hirdetése akkor kell hangozzék, mikor ezzel megbíz minket Atyánk, s ilyenkor nem nézzük a veszélyt, nem számítgatjuk, hogy lesz-e, és milyen következménye, hanem ha az ÚR szólít, mi készek vagyunk a vallástételre az emberek előtt. Tegyen minket arra érzékenyekké és bölcsökké, hogy az Ő indítását felismerjük.

2012. március 27. – kedd

Jelenések könyve 4,11: Méltó vagy, Urunk és Istenünk, hogy tied legyen a dicsőség, a tisztesség és a hatalom, mert te teremtettél mindent, és minden a te akaratodból lett és teremtetett.

Egy bizonyos szervezet ülésére hívtak meg, ahol tisztújításra is sor került. Megválasztották az új vezetőséget, a megválasztottak beszéltek elképzeléseikről, terveikről, feladataikról. Már-már vége felé közeledett az ülés, amikor valaki szót kért, és arról beszélt, hogy mit tett a mandátumát befejező vezetőség. Kiderült, hogy nem keveset, sokszor nehéz körülmények között kellett helyt állniuk, áldozatok árán vállalták a köz szolgálatát, s mégis, kevesen múltott, hogy még egy köszönöm se hangozzék el irányukba szolgálatuk befejeztével. Valahogy nehezen hagyja el ajkunkat a hálaadás, sokkal gyakoribb a panasz, az elégedetlenség. Pedig vannak körülöttünk emberek, akik önzetlenek, áldozatkészek, vannak, akik szeretettel vállalnak másokért szolgálatot.

Amikor Istenről beszélünk, még keresztyén emberek közösségében is, első helyen nem az Ő magasztalása van, hanem gyakran kéréseinkről beszélünk legtöbbit, aztán sokat szólunk a bűnről, sokszor nem a magunkéról, hanem arról, hogy milyen sok van a világban és néha az Isten gyermekinek életében is, és ki tudja, még miről, míg végül alig, vagy egyáltalán nem is magasztaljuk Istenünket.

Próbáljuk meg a mai napon, hogy amikor imádkozunk, amikor elcsendesedünk pár percre, amikor alkalmunk lesz Istenről beszélni, akkor magasztaljuk Teremtőnket. Bármerre nézünk, bármire is gondolunk, nagyon sok mindenért dicsérhetjük az Ő szent Nevét. Csendesen vagy hangosa, dúdolva, vagy énekelve, áldjuk az URat. Hirdessük másoknak is az Ő hatalmát, jóságát, kegyelmét és szeretetét. Ne csak elmélkedjünk a mai igéről, hanem kapcsolódjunk be ebbe a mennyei kórusba. Dicsérjétek az URat!

2012. március 28. – szerda

Ézsaiás próféta könyve 30,21: Ezen az úton járjatok, se jobbra, se balra ne térjete le!

Nagyon sok gyülekezetben ismerik és kedvelik a huszonötödik zsoltárt, sok helyen éneklük szívvel-lélekkel, hogy „útaid URam mutasd meg, hogy el ne tévelyedjem”. Erre biztat az ige is minket, hogy az ÚR által mutatott útról ne térjünk le. Gyermekekoromban, amikor Jézus példáját hallottam a keskeny és a széles útról, mindig úgy képzeltem magam elé ezt a példát, hogy a széles út az egy aszfaltozott, több méter széles út, ahol hatos-nyolcas csoportban mennek egymás mellett vidáman a kárhozat felé tartók, a keskeny út pedig számomra mindig egy meredek hegyi ösvényt jelentett, ahol egy ember fér el egyszerre. Elöl megy mindig Jézus, én pedig követem őt. Aki járt már kétezer méter fölött, tudja, milyen fontos, hogy az ember ne térjen le a hegyi ösvényről, mert veszélybe kerülhet az élete. A hitéletben is legalább ennyire fontos, hogy az ÚR beszéde szerint éljünk, szóljunk és cselekedjünk. Hiszen a veszély, a tévtanítás nem úgy jelentkezik, mint teljesen ellentétes út, életmód, tanítás, hanem úgy, mint ami szinte azonos Isten akaratával, de az a szinte mégis sokat jelent. Így írja a Biblia utolsó könyve is, hogy sem elvenni, sem hozzátenni nem szabad a kijelentéshez. Már az Éden kertben is ezen bukott el az ember, hogy a kísértő „kicsit pontatlanul” idézte Isten szavát, és milyen nagy baj lett belőle. Mi sokszor szinte megtesszük Isten akaratát, de ez nem elég. Azt mondja az ÚR, hogy semmilyen irányba ne térjünk le, hanem az URat kövessük, az Ő beszéde szerint. Természetesen ehhez az első és nagyon fontos lépés az, hogy megismerjük pontosan Isten útait, az Ő akaratát, vezetését. Legyen az idézett zsoltár szívünkéből fakadó ima is, kérjük Isten világosságát, hogy ismerjük útjait, értsük akaratát, és megmaradjunk hűséggel ezen az úton.

2012. március 29. – csütörtök

A krónikák második könyve 18,4: Kérdezd meg előbb az ÚR igéjét!

Fájdalmas az, amikor testvérek nem egyeznek, nagyon szomorú korszak volt az, amikor Izráel országa két részre szakadt. És ebben az időben az is megtörtént, hogy a két testvérnép egymás ellen fordult, hadat viselt testvér a testvér ellen. Most azonban úgy néz ki, hogy változnak az idők, olyan uralkodók vannak a két ország élén, akik keresik a párbeszédet, a békességet. Mi közelítené jobban egymáshoz a két részre szakadt közösség tagjait, mint az, ha van közös cél, valamiben össze tudnak fogni, valamit közösen érnek el. Úgy néz ki, hogy mindez ésszerű, a jó célt szolgálja, Izráel és Júda király megegyeznek abban, hogy közösen, egy népként fognak megküzdeni az egyik szomszédos néppel. Ekkor Jósafát, Júda királya mégis azt kéri Ahábtól, Izráel királyától, hogy mielőtt megvalósítanák nemes tervüket, kérdezzék meg az URat.

Arra indít a mai Ige, hogy imádságban vigyük Isten elé minden gondolatunkat. Nem csak segítséget kell és lehet kérni az ÚRtól, nem csak tanácsot és vezetést kell és lehet igényelni mennyei Atyánktól, hanem el lehet, sőt, el kell mondani Neki minden gondolatunkat, tervünket, szándékunkat. Néha megtörténik, hogy valamit nagyon akarunk, de szinte félünk megkérdezni Istent, hogy Ő is jónak látja-e azt, amit szeretnénk. Előfordul, hogy mikor imádkozunk, akkor érezzük, világos lesz, hogy ez nem az ÚR akarat. De az is lehet, hogy valamilyen jó szándék vezet, azt gondoljuk, elég, ha a cél nemes, hiszen békességet

szeretnénk, és közeledést a testvérrel, de ekkor is meg kell kérdezni Istent, el kell kérni az Ő akaratát. Ma nem próféták által válaszol az ÚR, de Ő tudja, miként fogja világossá tenni, hogy áldását adja, vagy sem az elgondolásunkra. A mi feladatunk hittel kérni az Ő vezetését akkor is, vagy különösen akkor, amikor látszólag minden rendben van szándékunkban. Az már egyértelmű, hogy amikor Istentől kérünk világosságot, akkor azt úgy tesszük, hogy amiben Isten megáld, örömmel és készséggel fogjuk azt cselekedni, de amiben Ő megállít minket, arról készek leszünk lemondani. Mai terveinken, kis és nagy feladatainkon legyen Isten tetszése, áldása.

2012. március 30. – péntek

Ézsaiás próféta könyve 52,15: Olyan dolgot látnak, amiről senki sem beszélt nekik.

Sokszor halljuk, amint középkorú és idős emberek mondják, hogy ha felkelnének a halálból a szüleik, nagyszüleik, már nem ismernék meg ezt a világot, nem is tudnának élni a mai körülmények között. A változások az emberi tudás előre haladásának tulajdoníthatók, egyre gyorsabban fejlődik a tudomány, és mi is látunk, néha használunk olyat, amit húsz-harminc éve még el sem tudtunk volna képzelni, hogy létezhet. Ézsaiás azonban nem a technika fejlődéséről prófétált, nem arról kapott kijelentést, hogy mire jut az emberi tudás. Isten a próféta által az ÚR Jézusról beszél, a valódi csoda, az igazi áldás Jézus Krisztusban történik. És első sorban nem Jézus földi csodái, a betegek gyógyítása, a kenyér megsokasítása, a tenger lecsendesítése a nagy dolgok, amikről szól Ézsaiás, ezek a csodák az Ő hatalmát, Messiás voltát mutatják. Az igazi csoda, hogy eljött az Isten a földre, hogy Jézus kijelentette az Atyát. A legnagyobb csoda, hogy Isten Fia meghal a kereszten, hogy felvállalja a mi bűneink büntetését.

Mit üzen ma nekünk az ige? A múltban Isten olyat cselekedett, amit előtte nem hallottak, nem ismertek, az Ő Fia eljött a földre, meghalt a bűnökért, megváltott és örök életet szerzett minden gyermekének. Ennek áldása, ajándéka éltet minket is. A jelenben mi is látunk olyat, amit el sem gondoltunk volna, mások sem mondták, mert Isten csodálatosan cselekszik ma is, elég, ha arra gondolunk, hogy az ÚR hányféle módon munkálkodik ma is a bűnösök megmentéséért. A jövőre nézve pedig Isten a legnagyobb csodát láttatja majd velünk, az Ő országát, amit nem lehet emberi szavakkal leírni, de tudjuk, hogy ott Istennel leszünk mindörökké.

2012. március 31. – szombat

Pál második levele a korintusiakhoz 1,10: Benne reménykedünk, hogy ezután is megszabadít.

Leginkább a tapasztalatainkra szoktunk építeni, abban vagyunk legbiztosabbak, amit egyszer már kipробáltunk, átéltünk. A legerőteljesebb pedig az, amikor valaki megtapasztalt egy igazságot, és mégsem tanul abból, hatalmasan cselekszik életében az ÚR, következő alkalommal mégis kétségbeesetten jajveszékkel, vagy ami még rosszabb, nem Istennél keresi a szabadulást.

Pál arról számol be ennek a levélnek az elején, hogy munkatársával együtt nagy veszedelembé kerültek, annyira, hogy az életük sem volt már biztos, de Isten megmentette őket. Ők nem féltek a haláltól, mert az örök élet felől nincs kétségük, és mint Isten gyermekei mindig készen állnak, hogy a földi életből eltávozva az Úrral együtt legyenek, de Isten most kimentette őket. Ebből azt értették meg, hogy Istennek terve van még az életükkel, ezért bizonyosak abban, hogy ameddig el nem végzik az ÚR által kapott megbízatást, addig nem érheti őket olyan veszedelem, melyből Isten ne szabadítaná meg őket.

Ez a reménység Isten minden gyermekének életében jelen kell legyen, és bátorságot adjon minden helyzetben. Hiszen mi is tapasztaltuk már, hogy az Úrnak fontosak vagyunk, sokszor segített minket, szabadított meg, kegyelmét árasztotta ránk. Ezekre kell építsük reménységünket, bizodalmunkat, ennek alapján kell még nagyobb hűséggel kövessük az Ő akaratát. *A reménység pedig nem szégyenít meg.*